

(Folytatás az 1. oldalról.)

Éljük: létezik perpetuum mobile. A legötletesebb: három örökmozgó gyerek, tervrajzként mellékelve hozzájuk egy könyv: Szex, szerelem, család címmel.

BLAHÓ ÁGNES

JTK!!!

Jómagam sem tudok minden egyes versenyszámról beszámolni, hiszen egyszer bilincset hajku-

A „plakátkiállítás” egy részlete

rásztunk — ötkor adták ki a feladatot, teljesítési határidő fél óra, de mi már 6-ra bevittük; sajnos, nem fogadták el —, más-szor kerestük, sőt kutattuk a XX. század három legjellemzőbb tárgyát. Arra még emlékszem, hogy az első feladat az volt, hogy tudjuk „a horgosi csárda ki van festve”. Kérdés, milyen színűre; és kéri a magyar és jugoszláv határvédelemtől egy-egy aláírást és pecsétet. Örült verseny kezdődött, amely végül is a jogi kar győzelmével — dr. Sütő József és dr. Vastagh Pál, no, és a főszereplő,

a Zsiguli segítségével — végző-dött. Volt versírási feladat meg-adott két sor alapján, majd szám-jas volt a zsüri és grogot kellett csinálni. De ezen események mind eltörpülnek amellett, hogy hallgatónk autóbust „térítet-tek”. Összesen 57 buszt vontunk ki a forgalomból. Én a buszveze-tőket sajnáltam a legjobban. Ok nem tettek semmit, ugyanis 80 százalékban hölgyek mentek „téríteni”!

Allandó forgalom, piaci nyüz-gés volt a klub bejáratánál. Voltak, akik régi átszállójegyet hoz-tak a rókusi szemétdombról — ez a hivatalos neve — míg mások 35-40 plakátot, amely hazánk felszabadulásának 30. éves évfor-dulóját örökíti meg.

Betörő van a klubban! Riada-lom tört ki mindhárom főhadí-szálláson. Majd nagy megnyug-vásunkra közölték, hogy elfogták a tettest, csak bilincset kell ven-ni a kezére. Ki a Csillagba — ki a Kossuth Lajos sugáruhi rendő-rségre, ki a sarki rendőrhöz ment — bilincser! Még néhány apró, kisebb feladat volt — ex libris-készítés rektorunknak, egyforma cipők gyűjtése, különböző puskák összeszedése, majd következett az esti parádé. Nos, bátran ál-líthatom, hogy az este a jogi karé volt! Amelyik szám szere-pelt, abban vagy első, vagy másodikok lettünk, pedig nagyon ki-csi a kar létszáma. DE! Kicsi a bors, de erős! Hétkor kezdődött az esti banzáj, s a feladatok köz-ül messze kimagaslott, hogy három szénakazalban 15-15 gombostűt kellett megtalálni. Ki hogy kísérletezett; volt, aki bele-ült, hátha megszurja; avagy mag-nessel kereste. A következő pró-batétel a három kar három leg-erősebb oktatójára várt. Ki tudja a másik karját függőleges állás-ból vízszintesbe lenyomni. Ebben a jogi kar — dr. Vastagh Pál — diadalmaszkodott! A harmadik és egyben utolsó versenyszám: 15 méteres távon a karok egy-egy kerékpárosára várt. Az győz, amelyik a legkésőbb ér be a cél-ba!

HARANGI TAMÁS

Bölcsész szemmel

Jól indult minden. Játszani jöttünk, a játék örömeért a Móra-ba. Később egyre kevesebb volt a játék, egyre több a bosszankodás. Reméltük — mint ahogy elő-zetesen ezt kértük is —, hogy a járművek nem fognak döntő szerepet játszani a versenyben. Sajnos, hiába reménykedtünk. Amikor egyetlen icipici Trabantunkat a határon „elkapták”, csak a biciklire támaszkodhattunk, de azok is gyakran leengedtek, így meghúsvá a legnemesebb célok elérését. És hiába Bugyi Pisti hő-siessége és a lánctól széjjelsza-kadt nadrágja: mi mindig kés-tünk, bennünket mindig megelőz-tek. Rádásul jó messzire voltunk a központtól. Nyüzsgöttünk, rohantunk, izzadtunk és legyet fogtunk, cipőt vetettünk... és a rövidebbet húztuk. Este az utolsó erőpróba a szkandernél őszintén bedühödtünk, látván a döntőnk elfogultságát. Amit el-nézték a jogász versenyzőnek (tudniillik, hogy a könyökét két-szer felemelte húzás közben), azt nem nézték el a mieinknél. Disz-kvalifikáltak — ez a drasztikus

Élesre töltött ruhadarabok a pus-kabemutatón. (Fotók: Deák)

valóság. Hát ilyenkor nyílik ki az ember zsebében a bicska. Pe-dig nekünk már mindegy volt az eredmény szempontjából. Még-is... Mégis azt mondjuk most, hogy úgy egészében azért szép volt, időnként remek. Miért? A győzelem végül is sem több, sem kevesebb presztizskérdésnél. Tudjuk, hogy rajtunk kívül álló okok is belejátszottak abba, hogy így alakult. De azt is tudjuk, jövő-re mit nem szabad csinálni, mit nem szabad megengedni a tisztességes versenyzési lehetőségek biztosítá-sa érdekében. Jövőre — remélhe-tőleg — mi győzünk. Addigra beszerzünk néhány versenyautót, buszt, bilincset, vagy 15-öt, pár cece-legyet, jelölt gombostűket és jelöletlen, abszolút éles szemű, fáradhatatlan döntőbírókat — ha fizikai erőnket kell a többiekkel összemérni.

—lipák—

Aminek igen nagy sikere volt, ezért meg kellett ismételni! Remé-ljük, hogy a „körből” most búcsúzó negyedéves hallgatók: Madarász Piroska, Hadas Miklós, Jékely Endre, Matkócsik Ferenc helyébe új barátokat találunk: Lapu Mária, Bartos Irén, Pásztor Gábor és Takács Géza, aki egy-ben az előadások szellemi irányí-tója, szerzője és rendezője.

SZABÓ ANDRÁS

Szájin Bajn U!

Április 24-én nyitotta meg Erdélyi Ágnes a Móra kollégium titkára a Mongol-estet. Külön megköszönte azt a színpompás és nívós kiállítást, amelyet mongol barátaink készítettek. (A képek-ről mindenhol az épülő, fejlő-dő szocialista Mongólia népe és eredményei fémjelezték azt az utat, amelyen járnak.) További-akban üdvözölte a Mongol Nagy-követség első titkárát Sirendev elvtársat, valamint Zoring elvtársat, aki a Szegedi Biológiai Kutatóintézet aspiránsa, s a Bu-dapesti tanuló mongol egyete-mistákat. A bevezető előadás után Muzsai Viktória tartott igen részletes beszámolót Mongólia történetéről.

Ezek után a Mongol Nagy-követség első titkára emelkedett szólásra. Sirendev elvtárs megkö-szönte a meghívást és meleg han-gon szólt arról, hogy Mongólia

menyit köszönhet a Szovjetuni-ónak és a többi szocialista or-szágnak. Hozott néhány lemezt, amelyekről mongol népdalokat hallgattunk, majd irodalmi mű-sor következett. Az est igen ked-ves színelváltás volt, hogy Zoring elvtárs nemcsak diákt hozott, hanem mesélt arról, hogyan épül, s fejlődik az országuk. Ugyan-csak sok érdekességet meséltek hazájukról a jelenlevő mongol egyetemisták is. Mindannyian megtanultunk egy mongol kö-zönszónai formát és ezzel búcsútunk el egymástól: Szájin bajn u — szervusz!

A Móra kollégiumban rendezett mongol nemzeti napok kere-tében április 25-én este Róna-Tas András „Mongólia egy etno-gráfus szemével” című előadásá-val volt a kollégisták vendége.

H. T.

A szakmódszertani képzés az elmúlt években a tanárképzés egyik leggyakrabban vizsgált és bírált területe volt. A téma az állami oktatásról szóló párthatá-rozatban is kiemelt feladatként szerepel. Ennek nyomán egye-temi és kari szinten is megtör-téntek a szükséges vizsgálatok.

A József Attila Tudományegye-tem Bölcsészstudományi Kara 1974-ben a végzett hallgatók helyállásával kapcsolatos vizgá-lat során gazdag tényanyagot tárt fel a szakmódszertani kép-zés hatékonyságára vonatkozóan. Úgy tűnik, hogy a helyzetelem-zés, problémafeltárás az elmúlt évvel lezártnak tekinthető, és most már a cselekvés van soron. Az Oktatási Minisztérium a JA-TE-nak négy státust adott a me-todikai képzés fejlesztésére, ami-ből kettő a Bölcsészstudományi Karnak jutott. A kar párt- és állami vezető szervei kidolgozták a szükséges határozatokat, intéz-kedési terveket. A Szakmódszer-tani Csoport feladata, hogy konkr-ét akcióprogrammal megvalósítsa a kitűzött terveket.

A Szakmódszertani Csoport ve-zetőjével, dr. Nagy Józseffel, a pedagógia tanszék docensével be-szélgettem a szakmódszertani ok-tatás jelenlegi helyzetéről, funk-ciójáról, a módszertani képzés korszerűsítéséről, problémákról, megoldási lehetőségekről.

— Hogyan látja a szakmó-dszertani képzés jelenlegi helyze-tét, milyen lépéseket tett a kar eddig?

— Korábbi vizsgálatok szerint, amely a párthatározatot meg-előzte, a képzésben belül elsősor-ban a tanárképzési funkciót kell erősíteni. Ezen belül is a peda-gógiai-, pszichológiai- és szak-módszertani képzést. A gyakor-latban ugyanis különféle elvárá-sok vannak a kikerülő tanárje-löltekkel szemben, éppen ezért kiemelendő tanárképzésünk mód-szertani része. (Sokszor előfordul az, hogy tudjuk a „mit”, de nem tudjuk a „hogyan”). Karunkon a két szakmódszertani csoport-nál eddig három metodikus volt főállásban. Egy metodikus a tör-ténelmet, egy a magyar nyelvet és irodalmat, egy pedig az orosz-, német- és francia nyelvet oktat-ta. Ez meglehetősen nagy túlter-helést jelentett az órát adó ta-nároknak számára. A minisztérium-tól az idén kaptunk segítséget, így most öt metodikus oktatja főállásban a szakmódszertant. A tantárgyak megoszlása a követ-kezőképpen alakult: egy meto-dikus az angol nyelvet, egy a francia nyelvet, egy a történel-met, egy az orosz és német nyelvet, egy pedig a magyar nyelvet és irodalmat oktatja. Ez a két ember plusz már előrelé-pést jelent, hiszen a szakórákkal való terhelés csökkent, jobban megoszlanak a tárgyak. Arra tö-rekszünk, hogy németből és anyanyelvű óraadót találjunk, mert egy-egy tanárnak még min-dig sok az óraszám. Hosszabb távon el kellene érni, hogy a né-met és orosz szakra külön óra-adó legyen. A magyar nyelvet és irodalmat is külön kellene taní-tani.

Jó lenne, ha folyamatos, nor-mális óraterhelés lenne és bizo-nyos idő felszabadulna kutatásra. Döntő követelmény, hogy a me-todikus legyen kutatója szaktár-gya metodikájának, mint peda-gógiai diszciplinának. A szak-módszertani kutatások területén hosszabb távon az a cél, hogy a kar szakmódszertani kultúráját hatékonyabban fejlesszük, hogy a szakmódszertani előadók szá-mára a tudományos fejlődést, a fokozatszerzést segítsük és ambi-cionáljuk. A szakmódszertani képzés korszerűsítése csak úgy képzelhető el véleményem szer-int, ha a módszertan egyúttal kutatási feladat is, ha a módszer-tanosok kutatók is. Ez eddig nem valósulhatott meg. A szakmó-dszertani előadóknak jelenleg alig vannak nemzetközi kapcsolataik a

szakmódszertani kutatások leg-fontosabb intézményeivel. A szakmódszertani kultúra fejlesz-tése érdekében fontosnak tartjuk, hogy megfelelő utazási lehetősé-gek biztosításával bekapcsolód-hassunk a nemzetközileg folyó kutatásokba (egyelőre legalábbis tájékoztató céllal).

Az idegen nyelvi szakmódszer-tan területén ésszerűnek tűnik, hogy egy gyakorlatilag fontos kollektív kutatást végezzünk el első lépésként, amely után az egyéni kutatási témák kialakít-hatók. A téma az idegen nyelvi gyakorlatokkal, gyakorlással kap-csolatos. Legelőször egy gyakor-lat-típus gyűjteményt kívánatos összeállítani a hazai és a nem-zetközi gyakorlat, szakirodalom alapján. Pedagógusaink ugyanis kevés gyakorlat-típust ismernek, ezért feltétlenül szükséges gaz-dagítani a lehetőségeket alkal-mas segédanyag összeállításával. E segédanyag hasznos lehet a nyelvi laboratóriumban dolgozó oktatók számára is. Mintegy 50-60 alaptípus összegyűjtésére, le-írására gondolunk, amit a kar és a gyakorló iskolák, valamint az V. éves hallgatók rendelkezésére bocsátanánk.

— Megvannak-e egy számotte-vő mértékű korszerűsítés szub-jektív, szemléletbeli és objektív feltételei?

— A szervezeti, tárgyi, dologi feltételeket illetően vannak ne-hezen megoldható, illetőleg a kö-zeljövőben megoldhatatlannak tűnő problémák. A Szakmódszer-tani Csoport akcióprogramja egyetlen kérdésre koncentrált: a szakmódszertani képzés korsze-rűsítésére. Minden más feladat ehhez képest eszköz jellegű, en-nek szolgálatában, ennek aláren-delve kívánunk velük foglalkozni. Célserűnek tűnik továbbá a különböző szakmódszertanok kö-zül a közeljövőben az idegen-nyelvi szakmódszertani képzést kiemelten kezelni. A különböző okok között a legfontosabb az, hogy karunkon az idegennyelvi képzés fejlesztése, a nyelvi la-boratórium működtetésének meg-szervezése fontos feladatként szerepel. A pedagógia-pszicho-lógiai szekcióhoz tartozó önálló szakmódszertani csoport, mint funkcionálni kívánó egység szá-mos megoldandó szervezeti és egyéb problémát hordoz. Kívá-natos, hogy a lehetőségeket (a szaktanszékek gondjait, a tárgyi feltételek nehézségeit) higgadtan és reálisan értékeljük. Abból a tényből indulunk ki, hogy a me-todikusok a szakmódszertani csoport tagjai és minden ilyen jel-legű tevékenységükért a csoport vállal felelősséget. Ugyanakkor azonban a szaktanszéknek is tagjai és mint ilyenek szaktárgyi órákat is tartanak a karon ki-alakult óraterhelési szokások ke-retein belül. Van azonban olyan metodikus, aki egyik tanszékhez sem tartozik, nincs kollektívá-ban, egyedül van. Ez szétszórtsá-got eredményez, jó lenne ha ők is tartoznának egy kollektívához.

Az V. évesek gyakorlati szak-módszertani képzésének tovább-fejlesztése érdekében keresni kell a módját annak, hogy az ötdi-ek tanévben a szakmódszertani elő-adók néhány alkalommal talál-kozhassanak a hallgatókkal a gy-aakorló tanítás során felmerülő problémák megvitatása érdeké-ben. A szakvezetők és szaktaná-rok továbbfejlődését szolgáló szakfelügyeleti munkát jelentő-ségének megfelelő színvonalra kell emelni. A kialakult rend-szer alapjaiban bevált. A részle-tekben a szakvezetés módszere-iben azonban vannak még ki-használható tartalékok. A kar közvéleményének is fejlődni kell még. A kari tanácsülésen pozití-van álltak hozzá szakmódszertá-ni csoportunk munkájának tá-mogatásához, a tanácsülés elfo-gadta a javaslatokat, mi pedig megteszünk mindent, hogy kitű-zött céljainkat megvalósítsuk.

MADARÁSZ PIROSKA

Munkában a zsüri (balról jobbra) dr. Szalai István, dr. Kemenes Bé-né és dr. Varga Lajos.

„Mindenféle versek”

Nem szokásos irodalmi színpad-ízü előadást látnunk, hanem groteszkül ható komoly játékot. Nem agyongyakorolt szavalókórust hallottunk, hanem „csúnya” ver-seket és itt egyben már a műsor címére is utalnak. „Mindenféle versek” címmel keveredtek mai fiatal költők sorai, életéről, halál-ról, szerelemről, vagy egyszerűen életérzésről, úgy, hogy az elő-adók közben örökös mozgásban, „aláfestő cselekvésben” voltak, ami néha már túlzottan is jól si-került. A szépen elmondott ver-sek közül a legjobbakat Lapu Máriától hallottuk.

De nem a formai megoldáso-kat akarom most kiemelni, és ezért nem véletlenül említettem a groteszkül komoly játékot, ugyanis az előadás — és itt az egész játék lényegére szeretnék utalni — nem az „előadásért” született, hanem azért, hogy ne-veltségessé tegyen irodalmi színpadokat, akik igazán csak az „előadás” kedvéért lépnek ki-sebb, vagy nagyobb közönség elé. Ezt többé-kevésbé sikerült is el-érnie, a század eleji „nyoma-sincs” költőről, Bitó Márkó el-nevezett kis társulatnak, a Ju-hász Gyula Tanárképző Főiskola Történelem Klubjának bemutatá-ján, április 22-én este a Fiatal Művészek Klubjában.

Nem képzett, vezetővel ellátott színjátszó csoportról van szó,